

Arrest

nr. 37 847 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 oktober 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 oktober 2009 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 maart 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 13 november 2008 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 maart 2009, bij arrest nr. 24 118, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 april 2009 verklaart de Raad van State, bij beschikking nr. 4358, het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep niet-toelaatbaar.

1.2 Op 8 mei 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 5 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Op 28 september 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arresten nrs. 32 065 en 32 066, de tegen deze beslissing ingestelde beroepen tot nietigverklaring.

1.3 Op 11 juni 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 24 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Op 9 december 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 35 464, het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.4 Op 31 augustus 2009 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

1.5 Op 9 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.08.2009 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 06.03.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 04.03.2009 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 08.05.2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 05.06.2009 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 11.06.2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 24.08.2009 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 31.08.2009 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart geen informatie te hebben verkregen over zijn situatie in zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart van zijn oom vernomen te hebben dat de situatie in Afghanistan verergert waarbij dient opgemerkt te worden dat dit de algemene situatie betreft die geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkene persoonlijk; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt in de begeleidende brief bij haar verzoekschrift “*de vermelde zaken pro deo te willen behandelen*” en in haar verzoekschrift en haar repliekmemoirie “*de kosten in de procedure tot nietigverklaring ten laste te leggen van de verwerende partij*”.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtspleging kan toekennen en de

kosten ten laste van verwerende partij leggen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in een afzonderlijk verzoekschrift de nietigverklaring vraagt van de bevelscomponent van de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 9 oktober 2009, maar werpt met betrekking tot dit onderdeel van de bestreden beslissing ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op.

3.2 Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 16 april 2009 reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, een bevel dat blijkens het administratief dossier niet werd aangevochten. Daarnaast werden ten aanzien van haar op 5 juni 2009 en vervolgens op 24 augustus 2009 een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag genomen, met daarin telkens vervat een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen werd weliswaar telkens een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar deze beroepen werden respectievelijk op 28 september 2009 bij arresten nrs. 32 065 en 32 066, en op 9 december 2009 bij arrest nr. 35 464 verworpen.

Dienvolgens zijn de voornoemde drie bevelen om het grondgebied te verlaten definitief en zodoende principieel uitvoerbaar. De eventuele nietigverklaring van de bevelscomponent van de thans bestreden beslissing wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 april 2009, 5 juni 2009 en 24 augustus 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3.4 Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij vermeende schendingen aanvoert van de artikelen 51/8, eerste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een kennelijk verkeerde interpretatie en machtsoverschrijding aanvoert, kan geen afbreuk doen aan de onder het punten 3.3 gedane vaststelling(en).

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 51/8, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voert zij een kennelijk verkeerde interpretatie en machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van het enig middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“3.1. Schending van de wet, in het bijzonder van artikel 51/8, al. 1 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en kennelijke verkeerde interpretatie; machtsoverschrijding.

3.2. Artikel 51/8, al. 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Niettegenstaande de toelichting hierboven geciteerd besloot verwerende partij dat: “De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Uit de geciteerde tekst van de bestreden beslissing (met eigen onderlijning) is het nochtans duidelijk dat dat het nieuwe element van deze asielaanvraag steunt op de verklaring van een “refugié sur place” te zijn geworden: verzoekende partij is niet teruggekeerd en verwijst naar het alomvattende intern gewapend conflict dat zoals de media overvloedig meldden het hele land van herkomst van verzoekende partij beslaat en zelfs is overgeslagen naar de buurlanden (zie stuk nr. 2 van de verzoekende partij). Met stuk nr. 3 toont de verzoekende partij aan dat volkomen in tegenstelling met wat verwerende partij wil doen geloven het gewapende interne conflict waaraan verzoekende partij blootstaat een voldoende grond is om de subsidiaire bescherming te verkrijgen. Dit stuk betreft een analoge situatie van intern gewapend conflict in Irak waaraan een Irakees kandidaat-vluchteling blootstaat en daarom de subsidiaire bescherming verkrijgt. Er is geen objectief onderscheid die een verschillende behandeling in hoofde van verzoekende partij kan verantwoorden. Het inhoudelijke onderzoek van de (impliciete) verklaring van “réfugié sur place” te zijn geworden als nieuw element evenals het toekennen van de subsidiaire bescherming behoren niet tot de bevoegdheid van de verwerende partij die rederlijkerwijze enkel had kunnen besluiten het dossier te moeten overmaken aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen. Door feitelijk vast te stellen dat verzoekende partij de (impliciete) verklaring heeft afgelegd “réfugié sur place” te zijn geworden op grond van feiten die onmogelijk eerder door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen konden worden beoordeeld en zelf dit te beoordelen (verwerende partij besluit immers dat de gewijzigde omstandigheden in het land van herkomst zoals beschreven niet volstaan om het “bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980” te kunnen verantwoorden) heeft verwerende partij de wet geschonden en zich aan machtsoverschrijding bezondigd. De conclusie van verwerende partij is contradictoir met de eigen feitelijke vaststellingen en houdt een kennelijke foutieve gevolgtrekking op wettelijk vlak in. Verwerende partij dient zich bij de controle van de nieuwe elementen te beperken tot het onderzoek naar de datum van een stuk om na te gaan of het eerder had kunnen worden verkregen (R.v.St. nr. 66.272 van 15 mei 1999) en niet tot de feitelijke beoordeling van die nieuwe elementen mag overgaan zodat verwerende partij haar macht heeft overschreden (R.v.St. 67.715 van 21 augustus 1997; nr. 78.925 van 23 februari 1999; nr. 97.954 van 25 juli 2001). en zodat verwerende partij door deze inoverwegingname zich niet meer kan beroepen op artikel 51/8, al. 1 van de Wet van 15 december 1980 (R.v.St. nr. 99.358 van 2 oktober 2001; nr. 148.044 van 8 augustus 2008). Bovendien heeft verwerende partij kennelijk de actuele omstandigheden in Afghanistan in overweging genomen (zij schrijft herhaaldelijk: “Overwegende dat”) en de Raad van State oordeelt hierover dat:

“qu'en appréciant les éléments nouveaux au regards des critères de la Convention de Genève ou en les jugeant non crédibles, la partie adverse a pris ces éléments en considération, qu'elle ne pouvait plus, à l'issue de cet examen, faire application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, mais devait statuer sur les demandes d'asile en vertu de l'article 52 de la loi précitée” (R.v.St. 11 juli 2000, arrest nr. 88870; in diezelfde zin: R.v.St. 25 april 2001, arrest nr. 94946; R.v.St. 21 augustus 1995, arrest nr. 54811; <http://www.raadvst-consetat.be>).

3.3. *Toelichting. De motivering moet afdoende en draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAKES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.749). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.”*

In haar repliekmemoire stelt zij het volgende:

“Verzoekende partij volhardt in zijn gedinginleidende verzoekschrift dat hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd.

De nota met opmerkingen van verwerende partij van 11 november 2009 herneemt het middel uit het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing zijnde het bevelscomponent van opgenomen in heet formulier 13quater en duidelijk als een onderscheiding beslissing in hetzelfde document (formulier 13quater moet beschouwd worden omdat het op een onderscheiden en verschillende rechtsgrond steunt meer bepaald artikel 71 /5 van het K.B van 8 oktober 1981. Voor zover de opmerkingen betrekking hebben op de bestreden beslissing wenst verzoekende partij het volgende in antwoord op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

De verslechterde toestand die verzoekende partij inroept heeft betrekking op het intern gewapende conflict (zoals gedefinieerd door het Internationaal Joegoslavië Tribunaal (ICTY Appeals Chamber) in de zaak Prosecutor v. Dusko Tadic a/k/a “Dule”, no. IT-94-1-AR72, Appeal on jurisdiction, paras. 66-70 (October 2, 1995), 35 I.L.M 32 (1196); M. Freeman, “International law and internal armed conflicts: clarifying the interplay between human rights and humanitarian protections”, <http://www.jha.ac/articles/a059.htm>, 2) in het land van herkomst die in de zin van artikel 15(c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 recht geeft op subsidiaire bescherming. De beoordeling de “ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een (...) binnenlands gewapend conflict” als “zwaarwegende gronden” in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen. De “verslechtering” van de toestand sedert de laatste definitieve beslissing ten gronde in de voorgaande asielaanvraag is het nieuwe element. De verklaring “refugié sur place” te zijn is eveneens een nieuw element na de laatste beslissing ten gronde en kan eveneens alleen maar door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen beoordeeld worden. Verwerende partij schendt kennelijk de wet en bezondigd zich aan machtsoverschrijding. Alle opmerkingen van verwerende partij over voorgaande asielaanvragen van verzoekende partij zijn voorafgaand en doen daarom niet terzake.”

4.2 De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst er tevens op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad wijst erop dat uit de verklaring in het kader van de vierde asielaanvraag van verzoekende partij, de asielaanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing, blijkt dat zij niet is teruggekeerd, dat zij geen nieuwe documenten heeft voorgelegd, dat zij gesteld heeft dat zij geen nieuwe informatie omtrent haar situatie in Afghanistan heeft en enkel nog contact heeft met haar oom daar, de laatste keer een maand voor het indienen van de aanvraag en dat zij haar oom verteld heeft dat het moeilijk is te overleven in België, maar dat haar oom zei dat zij hier moest blijven, dat het in Afghanistan veel erger is dan waar zij nu is en zeer onveilig, dat de situatie daar steeds verslechtert en elke dag erger en erger wordt. De Raad wijst er vervolgens op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoekende partij niet is teruggekeerd en naar de verklaring van verzoekende partij dat zij geen nieuwe informatie heeft verkregen met betrekking tot haar situatie in het land van herkomst en dat zij van haar oom heeft vernomen dat de situatie verergert. Met betrekking hiertoe wordt in de bestreden beslissing echter opgemerkt dat dit de algemene situatie betreft die geen betrekking heeft op de situatie van verzoekende partij persoonlijk, waarbij de Raad opmerkt dat dit strookt met hetgeen verzoekende partij zelf verklaart heeft, met name dat zij geen nieuwe informatie heeft met betrekking tot *haar* situatie in Afghanistan. In conclusie stelt de gemachtigde van de staatssecretaris ten slotte dat verzoekende partij *“geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat (zij) geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat h(aar) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij betwist dat zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht, daar zij in haar verzoekschrift stelt dat het duidelijk is dat het nieuwe element van haar vierde asielaanvraag steunt op de verklaring van een *“réfugié sur place”* te zijn geworden. De Raad wijst er echter op dat verzoekende partij nalaat aan te geven op grond waarvan zij meent dat het *“nochtans duidelijk”* is dat een hoedanigheid van *“refugié sur place”* het nieuwe element is. In haar verklaring naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag heeft zij, naast het feit dat zij niet is teruggekeerd, dat zij geen nieuwe informatie omtrent haar situatie in Afghanistan heeft en een opsomming van redenen waarom zij in België zou willen blijven, slechts gesteld dat *“(haar) oom zei dat (ze) (in België) moest blijven, dat het in Afghanistan veel erger is dan waar (ze) nu (is) en zeer onveilig. Hij zei ook dat de situatie daar steeds verslechtert en elke dag erger en erger wordt”*. De Raad ziet niet in en verzoekende partij toont ook niet aan op welke manier zij met deze verklaring een eventuele hoedanigheid van *“réfugié sur place”* naar voren heeft gebracht. Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift krantenartikels om te illustreren dat het *“alomvattend intern gewapend conflict”* in het land van herkomst zelfs is overgeslagen naar de buurlanden, maar de Raad wijst erop dat deze op Pakistan betrekking hebbende krantenartikels, los van het feit dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier ze in het kader van de uiteenzetting van haar enig middel precies ter zake dienend zijn, dateren van 29 oktober 2009 en derhalve van na het nemen van de bestreden beslissing op 9 oktober 2009, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er hoedanook geen rekening mee kon houden. In haar repliekmemoire stelt zij dat ook *“de ‘verslechtering’ van de toestand sedert de laatste definitieve beslissing ten gronde”* een nieuw element is en breidt zij derhalve haar middel uit, maar hierbij dient vastgesteld te worden dat zij nalaat aan te tonen dat deze uitbreiding van het middel van openbare orde is en dat zij dit niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren. De uitbreiding van het middel is derhalve onontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk op de verergering van de situatie in Afghanistan is ingegaan, maar heeft geoordeeld dat het geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft.

Verzoekende partij stelt tevens dat het voornoemd gewapend intern conflict waaraan zij in haar land van herkomst zou blootstaan, een voldoende grond is om subsidiaire bescherming te verkrijgen en verwijst ter staving van deze bewering naar een beslissing van 11 september 2009 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus,

waarvan zij stelt dat deze een analoge situatie in Irak betreft en aangeeft dat er geen objectief onderscheid is dat een verschillende behandeling in hoofde van de verzoekende partij kan verantwoorden. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoekende partij deze beslissing slechts in het kader van huidig annulatieberoep voorlegt en benadrukt nogmaals dat het noch aan hem in het kader van voorliggend annulatieberoep noch aan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de bestreden beslissing is, te beoordelen of een bepaald gegeven een voldoende grond voor subsidiaire bescherming is. De Raad kan slechts de wettigheid van de bestreden beslissing beoordelen, de gemachtigde van de staatssecretaris slechts of een gegeven een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is. Met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde beslissing van de Commissaris-generaal wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat haar bewering te staven dat er geen objectief onderscheid dat een verschil in behandeling zou verantwoorden, zou zijn tussen haar situatie en die van de persoon waarop de bijgevoegde beslissing slaat. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden dat de beslissing van de Commissaris-generaal een beslissing betreft waarin de asielaanvraag van de betrokken persoon ten gronde is onderzocht, terwijl een onderzoek ten gronde in de fase waarin de bestreden beslissing is genomen, nog niet aan de orde was, gelet op het feit dat eerst diende nagegaan te worden of verzoekende partij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren had gebracht. Slechts wanneer zulke nieuwe elementen aangebracht zouden zijn geweest, hetgeen in casu niet het geval was, zou een onderzoek ten gronde door de Commissaris-generaal doorgevoerd zijn geworden. Het onderzoek dat aan voornoemde beslissing van 11 september 2009 is voorafgegaan, is derhalve van een andere aard dan datgene dat tot de bestreden beslissing heeft geleid, zodat verzoekende partij door het voorleggen van deze beslissing de gegrondheid van het door haar opgeworpen middel niet aannemelijk maakt.

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift en haar repliekmemoire herhaaldelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet de bevoegdheid heeft de voorgebrachte elementen feitelijk te beoordelen en derhalve haar macht overschrijdt. Zij stelt enerzijds dat in de bestreden beslissing feitelijk wordt vastgesteld dat verzoekende partij (impliciet) heeft verklaard *“réfugié sur place”* te zijn geworden op grond van feiten die onmogelijk reeds eerder door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen konden worden beoordeeld en anderzijds dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit element zelf heeft beoordeeld en de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan kennelijk in overweging heeft genomen, terwijl de inhoudelijke beoordeling van dit nieuwe element en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus slechts de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is en de gemachtigde van de staatssecretaris zich dient te beperken tot een onderzoek naar de datum van een stuk om na te gaan of het eerder had kunnen worden verkregen. Ook door te stellen dat *“volkomen in tegenstelling met wat verwerende partij wil doen geloven”* het gewapend conflict waarnaar verzoekende partij verwijst wel een voldoende grond tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming is, lijkt verzoekende partij te willen aanvoeren dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich inhoudelijk over de subsidiaire bescherming heeft uitgesproken.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat, zoals hoger reeds gesteld, nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris feitelijk heeft vastgesteld dat verzoekende partij een impliciete verklaring van het bezitten van de hoedanigheid van *“réfugié sur place”* heeft afgelegd. Ook blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inhoudelijke beoordeling van de voorgebrachte elementen heeft gedaan en zich zou uitgesproken hebben over de subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing bevat nergens, noch in de ene noch in de andere zin, een uitspraak met betrekking tot het feit of het gewapend conflict waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst al dan niet een voldoende grond voor subsidiaire bescherming zou zijn. De Raad wijst er in dit kader overigens op dat verzoekende partij in haar verklaring naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag nergens specifiek melding heeft gemaakt van het intern gewapend conflict waarnaar zij in haar verzoekschrift en haar repliekmemoire verwijst. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat *“de gewijzigde omstandigheden in het land van herkomst zoals beschreven niet volstaan om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980’ te kunnen verantwoorden”*, maar wordt slechts aangegeven dat er geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, valt het vaststellen van de afwezigheid van zulke nieuwe elementen binnen de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. Nog met betrekking tot de beoordeling van het al dan niet nieuwe

karakter van voorgebrachte elementen, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet beperkt tot een onderzoek naar de datum van het stuk, maar dat onderzocht dient te worden of de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143 020 en RvS 13 april 2005, nr. 143 021) en het begrip "nieuwe gegevens" bijgevolg niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). De Raad wijst er nogmaals op dat de gemachtigde van de staatssecretaris slechts heeft gesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij de algemene situatie in Afghanistan betreffen die geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie en benadrukt nogmaals dat dit strookt met de eerdere verklaring van verzoekende partij in het kader van dezelfde (vierde) asielaanvraag dat zij geen nieuwe informatie met betrekking tot haar situatie heeft en met het feit dat geen nieuwe documenten werden voorgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft derhalve geantwoord op hetgeen verzoekende partij naar voren heeft gebracht en heeft deze elementen niet inhoudelijk, maar slechts in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beoordeeld en besloten dat geen nieuwe elementen in de zin van voornoemd artikel aangebracht zijn geworden.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden noch dat zij zou zijn overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de voorgebrachte elementen. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij uit de gegevens waarover zij beschikte, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de artikelen 51/8, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen noch het bestaan van een kennelijk verkeerde interpretatie en machtsoverschrijding kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS